

činnosti byli povinni podávat zprávu buď úřadovně v Praze nebo příslušné politické správě. Jako zřizenci státního úřadu, vybavení tak obšáhlou pravomocí, vykonávali oba obžalovaní beze vší pochybnosti svůj úřad ve veřejném zájmu, čili vykonávali z veřejného příkazu práce vlády, byli úředníky ve smyslu §§ 101, odstavec druhý a 104 tr. zák. Při tom jest úplně lhostejno, že služební poměr obžalovaných byl upraven smlouvou a že byl provisorní, rozhodné jest, že se zakládal na veřejném příkazu a že šlo o práce podnikané veřejnoprávním subjektem (státním úřadem) v zájmu veřejném.

Čís. 662.

Ke skutkové podstatě § 3 koal. zák. stačí prostředky zastrašovací nebo násilné vůbec; zločin veřejného násilí dle § 98 tr. zák. vyžaduje pak násilí nebo pohrůžku, která aspoň nepřímo směřuje proti osobě donucované.

(Rozh. ze dne 29. prosince 1921, Kr I 480/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Písku ze dne 23. února 1921, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými zločiny veřejného násilí ve smyslu § 83 odstavec druhý tr. zák. a § 98 lit. a) tr. zák.

Důvody:

Ústnímu jednání zrušovacímu bylo vyhrazeno rozhodnutí o zmateční stížnosti obžalovaných, pokud uplatňuje proti odsuzujícímu výroku pro zločin vydírání dle § 98 a) tr. zák. důvod zmatečnosti č. 9 a), správně 10 § 281 tr. ř. Stížnost dovozuje, že obžalovaní, o nichž soud zjišťuje, že se dopustili skutečného násilí na políru Antonínu Č-ovi, obžalovaný František H. mimo to také na Tomáši R-ovi, chtějíce je takto přinutiti, aby se připojili ke stávce — se dopustili svým jednáním v nejhorším případě přestupku dle § 3 zákona ze dne 7. dubna 1870, čís. 43 ř. z., nikoliv zločinu vydírání dle § 98 a) tr. zák., to tím spíše, že v rozsudku není ani blíže uvedeno, v čem záleželo násilné jednání obžalovaných. Z výpovědí účastníků svědků prý vysvítá, že jeden z obžalovaných Č-a pouze uhodil, druhý ho šfouchl, třetí tloukl, čtvrtý holí udeřil a R-a obžalovaný H. rovněž tloukl. Stížnost není odůvodněna. Dle § 3 zákona koal. (na jehož místo nastoupila nyní s platností od 6. září 1921 ustanovení §§ 1 a 2 zákona proti útisku z 12. srpna 1921, čís. 309 sb. z. a n.), dopouští se přestupku, kdo hledí sjednati, rozšířiti nebo provésti výluky, stávky nebo kartel (§§ 2 a 4 koal. zák.) zastrašováním (na př. nadávkami nebo násilím). K ustanovení v § 98 tr. zák. jest tento předpis v poměru podpůrném; lze ho užití jen tam, kde není těžším trestem ohrožené skutkové podstaty § 98 tr. zák. Oba trestné činy se shodují v tom, že se pachatelé jedná o vynucení určitého jednání neb opomenutí, liší se však kvalitou a intenzitou použitých prostředků. Kdežto ke skutkové podstatě § 3 zák. koal. stačí prostředky zastrašovací nebo násilné vůbec, vyžaduje § 98 tr. zák. násilí nebo pohrůžku, která aspoň nepřímo směřuje proti osobě donucované. V tomto případě zjistil první soud, že všichni 4 obžalovaní se do-

pustili skutečného násilí na políru Antonínu Č-ovi tím, že ho tloukli, čímž mu způsobili lehké ublížení na těle. Obžalovaný H. mimo to, že se dopustil skutečného násilí také na Tomáši R-ovi tím, že ho tloukl. Jest tedy zjištěno, že násilí (zlé nakládání) směřovalo přímo proti osobě donucované, že bylo násilím, kvalifikovaným dle § 98 tr. zák. Nutno proto posuzovati čin obžalovaných jako vydírání vzhledem k tomu, že první soud zjišťuje i druhou náležitost skutkové podstaty tohoto zločinu, že totiž obžalovaní jednali v úmyslu, aby donutili pracující dělníky, políra Č-a a dělníka R-a, k zastavení práce, tedy k rozhodnutí, k němuž by se jinak nebyli odhodlali.

Čís. 663.

Pokud ke skutkové podstatě zločinu dle § 98 lit. b) tr. zák. postačí vyhrůžka zlem, jež má být uvedeno ve skutek osobou od pachatele rozdílnou.

Lhostejno, zda projevu pachatelovu odpovídá vnitřní jeho úmysl.

(Rozh. ze dne 29. prosince 1921, Kr I 778/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Liberci ze dne 25. května 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem dle § 98 lit. b) tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnosti, jež uplatňuje důvod zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř., nelze přiznati oprávněnosti. Stížnost namítá, že to, co zjištěno, nezakládá skutkové podstaty zločinu dle § 98 b) tr. zák.; při tom vychází správně z názoru, že podmínkou, aby zlo, jímž bylo hroženo, mohlo ihned nastoupiti, jest, aby pachatel měl v moci, pohrůžku ve skutek uvést. V případě, o němž jde, prý však není zjištěno, že stěžovatel jednak mohl, jednak také chtěl dáti onomu zlu nastoupiti, skutková zjištění rozsudková pak prý postrádají příčinné souvislosti mezi stěžovatelovým výrokem na straně jedné a možností, uvést jej ve skutek, na straně druhé. Jest patrné, že stížnost dvojí, slovně různou obměnou, vyjadřuje ve skutečnosti jednu a touž myšlenku. Předpokladem trestnosti pohrůžky jako zločinu vydírání dle § 98 b) tr. zák. jest, aby byla způsobilou, vzbuditi v ohroženém důvodné obavy. Vyžaduje se tedy ovšem, aby úmysl pachatelův směřoval k tomu, dáti ohroženému na srozuměnou, že, nepodrobí-li se vůli pachatele ve směru, jím zároveň naznačeném, vzejde ohroženému cno zlo, kterým mu pachatel hrozí; jest pak samozřejmo, že podmínkou, má-li toto očekávání v ohroženém vzniknouti a v něm důvodné obavy vzbuditi, jest, aby bylo v moci pachatelově, cnomu zlu dáti vzejíti. Není naproti tomu nezbytně nutno, by právě sám pachatel ve vlastní osobě byl s to, pohrůžku ve skutek uvést, naopak je zcela dobře možným také případ, ve kterém pachatel naznačuje, že zlo, jímž vyhrožuje, bude uskutečněno někým jiným. Poněvadž však s účinkem, t. j. tak, by v ohroženém